

ÁPRILIS

*Fehérlő barackjék  
illatos sóhaját  
tavaszi zsenge szél  
sodorja szerteszét.*

*Amíg így szertelen  
rohan a kerteken  
virágot permetez  
s áprilist így jelez.*

*Rezzent és remegtet  
lombokat, gyermeket  
S örömtől bokrosan  
nevetve elrohan.*

*Fiúkra, lányokra  
hullik a mosolya  
virágnak csókot ad  
lombokkal bólogat.*

*Szellőkkel bókolva  
suhán leng így tova  
s friss derűt lebegtet  
napfényes táj felett.*

## RÉVÜLET

### I.

Sötéttel szürkít az  
esthomály  
s elnyúlik hosszan mint  
pókfonál.

Szélesen, elomlón  
tágul a csend,  
átölel, átfog  
a magány, a rend.

Nővérek, ápolók,  
fehér falak,  
őriznek, hogy mélyen  
hallgathassak.

Kifelé hallgatok,  
— fáj a beszéd  
befelé beszélek  
és ez elég.

### II.

Időtlen e mély hallgatás,  
kísértő e tág fehérség...  
Sebeimet ha bevarják,  
álmok fölött is remélnék.

Remegésben virraszt az éj,  
a falakról hideg sziszeg,  
Párnák között a holdkaréj,  
nem hoz szépet már senkinek.

Az ápolók mint a papok  
kísértetként járnak-kelnek  
Az éjszakák és a napok  
már neked sem felelhetnek...

Belevesztem az időbe  
sose múló múlandóság  
üllepszik a szőlőtőre,  
míg a csendet szelek fojtják.

## III.

Menekülő tekintettel  
évek felett, álmok alatt  
keresem az eltűnt szépet,  
amíg belül a csend hallgat.

Úgy rejtem és takargatom,  
amit nehéz kimondani...  
Két tenyér közt izzó fejem  
jó volna már lehajtani.

Külön világ e révület.  
Csillagok közt örök sötét  
pusztítja a gyermekálmot,  
míg iszonyat gyűlik köréd.

Az őszi kert virágait  
a félelem szerte szórja,  
míg a fák közt sodró szélként,  
a rémület száguld tova.

## IV.

Ha belül elhal valami.  
kívül is készül a vég...  
Ó, be nehéz bevallani  
a hullás kezdetét.

Fejedre árnyat vet az éj  
míg az elfutó élet  
versként vonaglást beszél,  
de te alig érzed.

Félőn szavakat keresel  
s remeg a kezéd, a szád,  
nem is tudod, hogy mit teszel...  
— méred az éjszakát.

Lázás csendre a révület  
fekteti súlyos kezét...  
Amíg benned a láz lüktet,  
Ó szólj, hát élsz-e még?

## V.

Ha késekkel vág a bánat,  
síkoltással szerelem,  
Sodord tova, vigyed messze  
e darab életem.

Menekülő álmok közé  
röpítsél hirtelen,  
hogy ne legyen szavam, arcom  
szomorú, színtelen.

Füvek alól hozz illatot  
éjből fehérséget,  
lázás napok izgalmából  
formálj új meséket.

Kívül-belül öleljél át  
gyógyító szerelem,  
amíg őszi ifjúságom  
szépséggel szenvedem.

Kertek között, virágok közt  
vezessen az álom,  
hogyha fejem lehanyatlik  
e kórházi ágyon.

Zagreb, idegklinika 1953

---